

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku D. W.

przeciwko Zakładowi Emerytalno-Rentowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji

o emeryturę policyjną i policyjną rentę inwalidzką,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 marca 2011 r.,

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 października 2010 r.,

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. postanowieniem z 26 maja 2010 r., odrzucił apelację wniesioną przez pełnomocnika D. W. jako nie opłaconą.

Powód wniósł zażalenie na powyższe postanowienie.

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z 6 października 2010 r. oddalił zażalenie powoda.

Na powyższe postanowienie pełnomocnik ubezpieczonego wniósł zażalenie do Sądu Najwyższego. W zażaleniu powołał rażące naruszenie: - art. 37 ustawy z dnia 18 lutego 1994. zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji

Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służb Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.) poprzez jego niewłaściwą wykładnię; - art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1 oraz art. 78 w związku z art. 31 ust. 3, w związku z art. 8 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie podstawowych praw i wolności obywatela, uniemożliwiając składającemu zażalenie ochronę swoich interesów: art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w związku z art. 91 Konstytucji RP, poprzez uniemożliwienie odwołującemu się sprawiedliwego rozpatrzenia jego sprawy. Pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie od Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA na rzecz D. W. kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozważenia wymagała przede wszystkim dopuszczalność wniesionego zażalenia. Zażalenie do Sądu Najwyższego może być wniesione jedynie na te postanowienia sądu drugiej instancji, które są wymienione w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako objęte możliwością zaskarżenia. Według art. 394¹ § 1 k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (od 22 maja 2009 r. także na postanowienie sądu drugiej instancji co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji). Według art. 394¹ § 2 k.p.c., w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c. (w przedmiocie odrzucenia pozwu lub umorzenia postępowania), a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Inaczej mówiąc, według art. 394¹ § 2 k.p.c., w sprawie kasacyjnej zażalenie przysługuje na postanowienia kończące postępowanie w sprawie, które nie są postanowieniami w przedmiocie odrzucenia pozwu lub umorzenia postępowania (od nich bowiem

przysługuje skarga kasacyjna), a także nie są postanowieniami wydanymi w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji.

Niedopuszczalność zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego z 6 października 2010 r. wynika z następującej przyczyny: - zaskarżone postanowienie zostało wydane przez Sąd drugiej instancji w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie Sądu pierwszej instancji. Jest to zatem postanowienie wydane w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji, co wyklucza możliwość jego zaskarżenia do Sądu Najwyższego. Taki rodzaj postanowień został jednoznacznie wyłączony w art. 394¹ § 2 in fine k.p.c. z kategorii postanowień zaskarżalnych zażaleniem do Sądu Najwyższego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2007 r., III CZ 27/07 (LEX nr 347311) nie ma podstaw do konstruowania uprawnienia do podwójnego postępowania zażaleniowego toczącego się najpierw przed sądem powszechnym, a następnie przez Sądem Najwyższym.

Skoro zatem na postanowienie sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji nie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego, to wniesiony przez powoda środek zaskarżenia należy uznać za niedopuszczalny i tym samym podlegający odrzuceniu z mocy art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 373 i 370 k.p.c.